

Epistola lui Pavel către Efeseni (1) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 1

SCOPUL ETERN AL LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA HRISTOS ȘI LA ADUNARE

Salutul (versetele 1.2)

Versetele 1.2

Efeseni 1.1,2: Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, către sfinții și credincioșii în Hristos Isus care sunt în Efes: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Pavel începe scrisoarea cu salutul său obișnuit și se numește pe sine însuși „apostol al lui Hristos Isus”. El nu se adresează unei adunări, ci „sfinților și credincioșilor” care sunt „în Efes”; prin urmare, alți slujitori nu sunt incluși împreună cu el în salut.¹ Evident, este vorba de o scrisoare circulară, care trebuia să fie transmisă printre credincioșii din zonă (conform lui F.G. Patterson).

După salutul din versetele 1 și 2, capitolul 1 este împărțit în două părți: în prima parte, apostolul Îl laudă pe Dumnezeu (Efeseni 1.3-14); în a doua parte, el se roagă lui Dumnezeu (Efeseni 1.15-23). Acest lucru ne arată că scrisoarea este scrisă pe un *ton preoțesc* și că primul capitol este de fapt o laudă și o rugăciune. Se cuvine ca adevărurile atât de sublime care urmează să fie revelate în această scrisoare să fie comunicate într-un mod preoțesc, de adorare. În acest spirit a fost ea scrisă și în acest spirit trebuie citită.

Apostolul Îl laudă pe Dumnezeu (versetele 3-14)

Apostolul Îl laudă pe Dumnezeul trinitar pentru planul Său extrem de înțelept de a arăta gloria Fiului Său în ceruri și pe pământ în lumea viitoare (Împărăția milenară) prin intermediul Adunării (Bisericii), trupul lui Hristos. În timp ce el laudă binecuvântarea marelui plan al lui Dumnezeu, noi avem privilegiul de a asculta și de a învăța astfel cât de bogat suntem binecuvântați în Hristos - în Persoana care este centrul planului și al sfatului lui Dumnezeu.

Versetul 3

Efeseni 1.3: Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; ...

Pavel se adresează lui Dumnezeu în relația dublă, pe care și Domnul Isus a avut-o cu El: ca „Dumnezeu” și „Tată”. Cele două rugăciuni sunt consemnate în capitolele 1 și 3 și coincid cu aceste două relații. Pavel laudă faptul că suntem binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos”. Aceste binecuvântări sunt *cerești, spirituale și veșnice*, spre deosebire de binecuvântările lui Israel, care sunt *pământești, materiale și temporale*. Binecuvântările noastre sunt „în locurile cerești”. Acesta nu este un loc anume, așa cum

¹ Conform cu 2 Corinteni 13.1, atunci când Pavel se adresează adunărilor, el include de obicei și pe alții în salut.

Capitolul 1

sugerează cuvântul „locuri”, ci domeniul activității spirituale. Fiecare dintre aceste binecuvântări creștine este o posesiune actuală a credinciosului. Nu așteptăm să le primim; ele sunt deja ale noastre acum. Acest lucru devine evident din folosirea repetată a verbelor la timpul trecut în acest capitol.

În afară de aceasta, Pavel spune că binecuvântările noastre creștine sunt toate „în Hristos” - o expresie folosită de mai multe ori în primele trei capitole. Ea se referă la poziția creștinului, pe care el o ocupă înaintea lui Dumnezeu în Hristos, Cel Înviat. A fi „în Hristos” înseamnă a sta pe locul unde Hristos stă înaintea lui Dumnezeu. De aceea, măsura primirii Sale înaintea lui Dumnezeu este în același timp măsura primirii noastre! Buna plăcere care se odihnește asupra Lui în prezența lui Dumnezeu este și partea noastră, deoarece suntem pe locul unde este El.

Binecuvântările noastre creștine

Orice binecuvântare este legată inseparabil de primirea noastră „în Hristos”:

- răscumpărați în Hristos Isus (Romani 3.24)
- iertarea păcatelor în Hristos - o conștiință curată (Romani 4.7; Efeseni 4.32; Evrei 9.14)
- îndreptățiți în Hristos Isus (Romani 4.25-5.1; Galateni 2.16,17)
- darul Duhului în Hristos: unși, pecetluiti și înzestrați cu darul Duhului (Romani 5.5; 2 Corinteni 1.21,22; Efeseni 1.13)
- împăcați în Hristos Isus: „aduși aproape” (Romani 5.10; Efeseni 2.13; Coloseni 1.21)
- sfințiți în Hristos Isus (Romani 6.19; 1 Corinteni 1.2)
- viață veșnică în Hristos Isus (Romani 6.23; 2 Timotei 1.1)
- eliberați (mântuiți) în Hristos Isus (Romani 8.1,2)
- filiație (înfiere) în Hristos Isus (Romani 8.14,15; Galateni 3.26; 4.5-7)
- parte de moștenire la moștenirea în Hristos (Romani 8.17; Efeseni 1.10,11; Galateni 3.29)
- o nouă creație în Hristos Isus (Romani 8:29; Galateni 6.15; 2 Corinteni 5.17)
- apartenența la „un *singur* trup” în Hristos (Romani 12.5; 1 Corinteni 12.12,13).

Aceste binecuvântări speciale „în Hristos” aparțin doar Adunării (Bisericii), trupul și mireasa lui Hristos. Credincioșii din Vechiul Testament sunt binecuvântați de Dumnezeu, dar ei nu posedă aceste binecuvântări creștine.

„Buna plăcere” a lui Dumnezeu

Să observăm că pasajul de față se concentrează pe planul etern al lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său. Sunt menționate binecuvântările noastre, dar accentul este pus pe partea lui Dumnezeu - ceea ce a făcut El pentru buna Sa plăcere și pentru satisfacerea inimii Sale. Există două lucruri în special, despre care se spune că sunt după buna plăcere a lui Dumnezeu:

- Este „buna Sa plăcere” de a avea înaintea Sa o societate de fii, care stau pe locul Fiului Său și care sunt binecuvântați cu binecuvântări speciale, pe care nu le au alți oameni binecuvântați (Efeseni 1.5).
- Este „buna Sa plăcere” de a oferi acestei societăți de fii o privire specială asupra marelui Său plan: glorificarea Fiului Său. Acest plan El l-a ținut ascuns în inima Sa începând de la începutul lumii.

Laudele lui Pavel la adresa lui Dumnezeu în legătură cu scopul Său a-tot-înțelept de a-L glorifica pe Hristos sunt menționate sub trei titluri, referindu-se la cele trei Persoane ale Divinității (Trinitatea), care au conceput acest plan etern și au hotărât realizarea lui. Fiecare secțiune se încheie cu o notă potrivită de „laudă” (Efeseni 1.6,12,14).

Filiația în raport cu Tatăl

Versetele 4-6

Efeseni 1.4-6: ... după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; ...

1. Apostolul laudă poziția pe care o avem ca fii în raport cu „Tatăl” (versetele 4-7)

Dumnezeu ne-a ales să fim fii în familia Sa. Expresia „adopția/adoptarea de copii”² ar trebui tradusă prin „înfiere” (Efeseni 1.5; compară și cu CSV-ELB). Cuvântul din limba greacă înseamnă „poziție de fii” și se referă la acțiunea lui Dumnezeu de a ne pune înaintea Sa pe locul propriului Său Fiu. Înfierea este cea mai înaltă binecuvântare conferită, pe care o avem în relația cu Tatăl! Această poziție o avem acum ca o binecuvântare prezentă prin Duhul care locuiește în noi (Galateni 4.6; Romani 8.15).

Dumnezeu ar fi putut să ne plaseze în locul privilegiat al îngerilor aleși sau chiar să ne ridice la poziția înaltă de arhanghel, dar a ales să ne dea un loc mult mai înalt și mai binecuvântat decât acesta: ne-a plasat pe locul propriului Său Fiu! Înfierea este un loc în familia lui Dumnezeu rezervat celor care sunt salvați în epoca actuală prin chemarea Evangheliei și care constituie astfel Biserica [Adunarea]. Avraam, Isaac și Iacov, precum și toți credincioșii din Vechiul Testament, fac parte din familia lui Dumnezeu în calitate de copii ai lui Dumnezeu, dar ei nu au acest loc privilegiat de fii (Galateni 4.1-7). Ca parte a familiei lui Dumnezeu, creștinii credincioși sunt „copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16) și, de asemenea, „fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.14).

Din imnul de laudă al lui Pavel despre binecuvântările noastre în Hristos, aflăm că Dumnezeu ne-a ales „înainte de întemeierea lumii” pentru înfiere. Suntem, deci, „aleși” și „predestinați” pentru cea mai apropiată relație cu Dumnezeu, pe care o poate avea o creatură! A fi ales (adică, predestinarea) înseamnă că am fost aleși (Efeseni 1.4) din ceva, iar „predestinat” se referă la *pentru ce* am fost aleși (Efeseni 1.5). Alegerea are de-a face cu persoanele; predestinarea are de-a face cu locul pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru acele persoane. Dacă Dumnezeu vrea un popor înaintea Lui, acesta trebuie să fie într-o stare de asemănare cu El. El este „sfânt” în caracter și „fără vină” în căile Sale. De aceea, El Și-a propus să-i aibă pe credincioși în această stare în acest loc de binecuvântare.

Dumnezeu a planificat această mare binecuvântare pentru creștinii credincioși „după buna plăcere a voii Sale”. Va da satisfacție inimii Sale să aibă o societate de fii înaintea Lui în glorie, împreună cu propriul Său Fiu. Marea binecuvântare a „înfierii” constă în a avea parte împreună de următoarele:

² A se vedea, de exemplu, traducerea engleză KJV.

Capitolul 1

- *locul de favoare* al Fiului (Efeseni 1.6)
- *viața* Fiului - *viața veșnică* (Ioan 17.2)
- *libertatea* Fiului înaintea Tatălui (Romani 8.14-16)
- *moștenirea* Fiului (Romani 8.17)
- *gloria* Fiului (Romani 8.18; Ioan 17.22)

Acest loc, pe care ne aflăm înaintea lui Dumnezeu, este un loc al iertării „în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Noi îl avem datorită unirii noastre cu Hristos, „Fiul dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Acest lucru înseamnă mai mult decât „a-fi-plăcut-Lui”³ și înseamnă că savurăm în mod deosebit afecțiunea Tatălui.

Versetul 7

Efeseni 1.7: ... în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său, ...

În afară de aceasta, această mare binecuvântare se bazează pe lucrarea lui Hristos în „răscumpărare”. Faptul că răscumpărarea este menționată în planul etern al lui Dumnezeu arată că intrarea păcatului și căderea în păcat (Geneza 3) nu au fost o surpriză pentru El. Prin urmare, răscumpărarea nu este un gând ulterior al lui Dumnezeu.

„*Bogăția harului Său*” (Efeseni 1.7) subliniază *cât de mult a binevoit* El să facă ceva pentru a ne salva. „*Gloria harului Său*” (Efeseni 1.6) subliniază *cât de sus* și-a ridicat mâna pentru a ne aduce la locul lui Hristos. Nu este de mirare că apostolul spune: „spre lauda gloriei harului Său”. Aceste două lucruri sunt prefigurate în Luca 15 în primirea fiului de către tatăl: când îl acoperă pe fiul risipitor cu sărutări, se arată „bogăția harului Său”; când îl îmbracă cu cea mai bună haină, îi pune încălțăminte în picioare, un inel la mână și îi dă locul de fiu în casa Sa, se arată „gloria harului Său”.

Așadar, avem trei lucruri mărețe în legătură cu Tatăl:

- El ne-a „ales” (Efeseni 1.4)
- El ne-a „predestinat” (Efeseni 1.5)
- El ne-a „iertat” sau „ne-a făcut plăcuți” pe locul Fiului Său Preaiubit (Efeseni 1.5,6).

Împreună moștenitori cu Hristos

2. Apostolul preamărește locul pe care îl ocupăm ca împreună-moștenitori „în Hristos” în „administrarea împlinirii timpurilor” (versetele 8-12).

Versetele 8,9

Efeseni 1.8,9: ... pe care l-a făcut să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care și-a propus-o în Sine Însuși, ...

Planul lui Dumnezeu este, ca această societate favorizată de fii (Biserica) să cunoască planul Său veșnic și ce face El acum în lume și ce va face în lumea viitoare, în Împărăția milenară. De

³ A se compara nota din CSV-ELB cu privire la cuvântul „a avea parte de har” din Efeseni 1.6.

aceea, El „ne-a făcut să fim copleșiți de toată înțelepciunea și priceperea” și „ne-a făcut cunoscut taina voii Sale”. El a dat Adunării (Bisericii) o privire specială asupra planului Său de a arăta public gloria Fiului Său în ziua viitoare a Împărăției milenare. Astfel, Biserica a devenit locul de păstrare al planului lui Dumnezeu cu privire la intenția Sa pentru acea zi viitoare. Se spune că și acest lucru a fost făcut „după buna Sa plăcere”.

I-a plăcut lui Dumnezeu să ne reveleze această taină cu privire la Fiul Său. Despre aceasta, credincioșii din Vechiul Testament nu știau nimic, pentru că până acum (în ziua harului) „nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în alte generații” (Efeseni 3.5; Coloseni 1.26; Romani 16.25).

Există două laturi ale tainei:

- Când ea este numită „taina voii Sale” (Efeseni 1.9), se referă la scopul lui Dumnezeu de a pune toate lucrurile sub conducerea lui Hristos în ziua viitoare a Împărăției milenare.
- Când ea este numită „taina lui Hristos” (Efeseni 3.4; 5.32; Coloseni 4.3), se referă la unirea Adunării cu Hristos în acea zi a revelației.

Versetul 10

Efeseni 1.10: ... pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; ...

Scopul lui Dumnezeu în „administrarea [dispensația] împlinirii timpurilor” (Împărăția milenară) este de a aduce împreună toate lucrurile, din ceruri și de pe pământ, sub un singur Cap „în Hristos”. Această expresie se referă la unirea tainică a lui Hristos și a mădulelor trupului Său prin intermediul Duhului care locuiește în ele (compară cu 1 Corinteni 12.12,13).

Vechiul Testament vorbește despre un Mesia iudeu, care va domni peste Israel într-o zi viitoare, în timp ce tot pământul Îl va înălța (Psalmul 8). Revelarea „tainei” în Noul Testament merge mult mai departe și dezvăluie planul lui Dumnezeu de a aduce întregul univers (cerul și pământul) sub domnia lui Hristos. Mai mult, în ziua viitoare a Împărăției milenare, Hristos va avea un complement (mireasa Sa) alături de El, pentru a Îi etala și mai mult gloria (Ioan 17.22,23; 2 Tesaloniceni 1.10; Apocalipsa 21.9-22.5). Acest lucru este arătat aici în formularea: „în Hristos”. Această expresie tehnică este folosită în epistolele lui Pavel și se referă la unirea tainică dintre Hristos și mădulele trupului Său (1 Corinteni 12.12,13). În afară de aceasta, versetul 10 arată că nu este scopul lui Dumnezeu să separe complet cerul de pământ, așa cum este acum. Voința Sa este de a „dirija” administrarea tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ sub Hristos și Biserică („Hristosul”), astfel încât să existe un sistem unit de glorie cerească și pământească sub El și mireasa Sa.

Versetul 11

Efeseni 1.11: ... în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ...

„Moștenirea”, peste care vom domni împreună cu Hristos, este întreaga creație - toate lucrurile create. Ea nu este socotită printre binecuvântările noastre spirituale, deoarece este materială. Binecuvântarea noastră în contextul moștenitorului este moștenirea: dreptul și privilegiul de a domni cu Hristos în slava Sa peste toate lucrurile create. Mulți creștini cred în mod eronat că

noi suntem moștenirea dată lui Hristos ca o posesiune. Deși este adevărat că noi suntem darul Tatălui pentru Fiul (Ioan 17.2,6,9,11,12,24), nu suntem moștenirea. Acest verset spune clar că moștenirea ne este *dată* nouă. Dacă ne este dată nouă, atunci noi suntem *moștenitorii*, nu *moștenirea*. O soție – așa cum suntem suntem destinați (Apocalipsa 19.7; 21.9) - nu se numără printre bunurile unui bărbat.

În Noul Testament există două aspecte ale moștenirii. În primul rând, în 1 Petru 1.4, ea se referă la binecuvântările noastre spirituale care sunt „păstrate în ceruri” pentru noi. John Nelson Darby se referă la acest aspect al moștenirii ca fiind deasupra capetelor noastre (în cer), deoarece prima epistolă a lui Petru este o epistolă pentru deșert, iar credincioșii sunt considerați pelerini pe pământ. Acest aspect al moștenirii este tradus în altă parte ca fiind „partea” noastră în Hristos (Coloseni 1.12; Faptele apostolilor 26.18). În epistola către Efeseni, însă, moștenirea este creația materială. Darby vorbește despre acest aspect ca fiind răspândit sub picioarele noastre. În această epistolă, credincioșii sunt văzuți așezați în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2.6), iar tot ceea ce există în univers este sub ei - chiar și ființele angelice (Efeseni 1.20,21).

Acest plan măreț de a-L glorifica în mod public pe Hristos în lumea viitoare cu și prin complementul Său etern (Adunarea) este „după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale”. Avem aici două lucruri: „scop” și „sfat”. Scopul este intenția voinței lui Dumnezeu, iar sfatul este înțelepciunea cu care Divinitatea îl realizează. Scopul este țelul pe care Dumnezeu îl are în vedere, iar Persoanele divine S-au sfătuit cum să fie realizat; iar „căile” lui Dumnezeu (Romani 11.33) pun totul în aplicare. Învățătorii biblici și autorii de imnuri folosesc adesea acești termeni la plural (adică „scopurile” și „sfaturile” lui Dumnezeu), dar Sfânta Scriptură nu o face niciodată - ele sunt întotdeauna menționate la singular. Dumnezeu are un singur „scop”, acela de a-L glorifica pe Fiul Său; iar „sfatul” Său este întotdeauna numai *unul singur*, acela de a duce la îndeplinire acest lucru.

Versetul 12

Efeseni 1.12: ... ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; ...

Revelarea marelui scop al lui Dumnezeu va contribui la „lauda gloriei Sale” pentru toți în ziua Împărăției milenare care va veni. Când oamenii vor vedea ce a realizat harul lui Dumnezeu în Hristos, ei Îl vor lăuda pe Dumnezeu pentru scopul Său a-tot-înțelept (Ioan 17.23). Credincioșii dintre iudei („noi” în Efeseni 1.12), care „au nădăjduit mai dinainte în Hristos”, înainte ca o rămășiță a lui Israel să-L primească pe Domnul ca Mesia al lor într-o zi viitoare, și credincioșii dintre neamuri („voi” în Efeseni 1.13) vor avea parte de binecuvântarea comună de a face parte din acest nou vas ceresc de mărturie - Adunarea.

În legătură cu Fiul, avem, deci, trei lucruri mari:

- În El avem „răscumpărarea” (Efeseni 1.7).
- În El avem descoperirea „tainei” (Efeseni 1.8-10).
- În El avem o „moștenire” (Efeseni 1.11).

Pecetluit cu Duhul Sfânt - făcut viu, pecetluit și arvuna Duhului Sfânt.

Versetul 13

Efeseni 1.13: ... în care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, ...

3. Apostolul laudă lucrarea Duhului Sfânt, care ne-a permis să cunoaștem și să savurăm aceste lucruri înainte de împlinirea marelui scop al lui Dumnezeu de a-L glorifica public pe Fiul Său (Efeseni 1.13,14).

Omul înălțat la dreapta lui Dumnezeu nu numai că va aduce universul în concordanță cu Dumnezeu într-o zi viitoare, ci El îi aduce deja acum pe credincioși în concordanță cu Dumnezeirea prin lucrarea Duhului Sfânt. Pavel spune: „După ce ați *auzit* cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre”. Acesta este începutul lucrării lui Dumnezeu într-o persoană. „Auzirea” în acest sens înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în suflet și, prin puterea dătătoare de viață a Duhului, creează într-o persoană o capacitate spirituală prin care aceasta devine armonizată la vocea Fiului lui Dumnezeu și este capabilă să primească comunicările divine (Ioan 5.25; 8.47; Proverbele 20.12; Romani 10.17). Pavel continuă spunând: „în care, de asemenea, *crezând*”. După auzire, este necesar ca fiecare să creadă mesajul – „Evanghelia mântuirii voastre”. Aceasta se referă la faptul că omul înțelege lucrarea terminată a lui Hristos și se bazează pe ea prin credință. După aceea, el este „*pecetluit* cu Duhul Sfânt al promisiunii”, prin aceea că această Persoană divină Își stabilește locuința în el (Ioan 14.17; 1 Tesaloniceni 4.8; Iacov 4.5; 1 Ioan 3.24; 4.13). Pecetea Duhului Sfânt îi dă credinciosului siguranța în sufletul său că este cu adevărat mântuit.

Observă: O persoană devine locuită de Duhul, nu prin faptul că ea devine vie, ci prin faptul că a crezut în Evanghelia mântuirii sale. După cum s-a menționat mai devreme, trezirea este începutul lucrării lui Dumnezeu într-un suflet; pecetluirea este finalizarea acestei lucrări, prin care persoana este pusă în deplina poziție creștină înaintea lui Dumnezeu (Romani 8.9). Între aceste două procese există o perioadă de timp care, pentru credincioși, variază de la câteva secunde la ani - în funcție de circumstanțele istoriei lor personale.

Versetul 14

Efeseni 1.14: ... care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale.

O perspectivă minunată se află înaintea noastră, atunci când va răsări ziua revelației (Împărăția milenară). Dar Dumnezeu nu vrea ca noi să așteptăm până atunci pentru a cunoaște și savura aceste lucruri. De aceea, Duhul Sfânt, care și-a stabilit reședința în noi, acționează ca un „gaj {arvună}” în acest scop. Pecetluirea cu Duhul Sfânt ne dă siguranța că *Îi aparținem* Lui; arvuna Duhului Sfânt ne dă siguranța că posedăm lucruri care *ne aparțin*. Pecetea {sigiliul} este pentru asigurarea mântuirii noastre; pecetea servește pentru a putea să savurăm partea noastră în Hristos, înainte de a fi cu El în starea glorioasă.

Moștenirea (creația materială) a fost „dobândită” la cruce și acum așteaptă „răscumpărarea”. Răscumpărarea este mai mult decât cumpărarea și include „eliberarea”. Creația se află acum sub robia stricăciunii (Romani 8.20-23) și este în mâinile lui satan și ale oamenilor răi (1 Ioan 5.19). Când Domnul va veni să răscumpere creația la arătarea Sa, El va doborî orice putere

Capitolul 1

ostilă și o va elibera pentru scopul pentru care a fost destinată (Apocalipsa 11.15). Și acest lucru se face „spre lauda gloriei Sale”. Dar, atenție: expresia „a harului Său” (ca în Efeseni 1.6) nu se găsește aici, pentru că este vorba despre eliberarea creației care geme. Deoarece aceasta nu a păcătuit ca noi, nu are nevoie de harul lui Dumnezeu așa cum am avut noi nevoie de el. Creația care suspină (Romani 8.22) are nevoie de *puterea* Sa pentru răscumpărare, nu de *harul* Său pentru răscumpărare.

Așadar, avem trei lucruri mărețe în și prin Duhul Sfânt:

- El ne-a adus la viață („auzit”; Efeseni 1.13).
- El ne-a „pecetluit” (Efeseni 1.13).
- El este „arvuna” moștenirii noastre (Efeseni 1.14).

~~~~~

Dacă studiem aceste lucruri, învățăm că cei care alcătuiesc acest nou vas al lucrării lui Dumnezeu (Biserica) posedă următoarele:

- Poziția de fii înaintea „*Tatălui*”, pe care nu o au credincioșii din Vechiul Testament și cei din Împărăția milenară (Efeseni 1.4-7).
- Unirea cu trupul lui „*Hristos*” și perspectiva de a domni împreună cu Hristos asupra moștenirii, pe care credincioșii din Vechiul Testament și din Împărăția milenară nu o au (Efeseni 1.8-12).
- Prezența permanentă a „*Duhului Sfânt*” locuind în ei, pe care nu o au toți ceilalți credincioși (Efeseni 1.13,14).

De aceea, este un mare privilegiu să aparții acestei comunități speciale de credincioși.

Rugăciunea apostolului către Dumnezeu (versetele 15-23)

Versetele 15,16

Efeseni 1.15,16: De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, ...

Lauda apostolului se transformă într-o rugăciune de mijlocire. Când aude de „credința lor în Domnul Isus” și de „dragostea lor față de toți sfinții”, el îi mulțumește lui Dumnezeu, pentru că credința în Hristos și dragostea față de toți credincioșii sunt expresia adevăratei vieți divine. Aceste lucruri dovedeau că credincioșii din Efes erau autentici și creșteau în har.

Versetul 17

Efeseni 1.17: ... ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, ...

Rugăciunea sa este adresată „*Dumnezeului* Domnului nostru Isus Hristos”. Acest lucru este în concordanță cu prima parte a relației duble a Domnului cu Dumnezeu, menționată în Efeseni 1.3. Ea este adresată „lui Dumnezeu”, deoarece are legătură cu cunoașterea credincioșilor și cu puterea lui Dumnezeu de a împlini marele Său scop: și anume, de a-L glorifica pe Fiul Său în lumea viitoare.

Versetul 18a

Efeseni 1.18a: ... luminând ochii inimii voastre, ca să știți, ...

Observă: Pavel nu se roagă ca credincioșii să fie mai binecuvântați, căci ei nu ar putea fi mai binecuvântați! (Vezi Efeseni 1.3: „ne-a binecuvântat cu *orice* binecuvântare spirituală”.) Binecuvântările noastre creștine sunt un punct culminant, la care nici măcar Dumnezeu nu poate adăuga nimic. De aceea, Pavel nu se roagă pentru mai multe binecuvântări, ci pentru ca credincioșii să fie în starea spirituală potrivită pentru a înțelege marele scop al lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său și pentru a prețui binecuvântările pe care le au în El. El își dorește ca credincioșii să înțeleagă amploarea marelui scop al lui Dumnezeu și să înțeleagă cât de bogat sunt binecuvântați în Hristos, în care totul este centrat. El se roagă ca „ochii inimii” (nu ai „minții”) noastre să fie „luminați”, pentru că vrea ca noi nu numai să cunoaștem aceste lucruri, ci și să le savurăm în sufletele noastre.

Pavel se roagă în mod deosebit pentru trei lucruri, pentru ca credincioșii să poată „ști” ceva în inimile lor. Acest lucru este evidențiat prin folosirea cuvântului „ce (sau: care)” de trei ori în versetele Efeseni 1.18 și 19. Aceste trei lucruri corespund celor trei aspecte ale binecuvântării deja menționate de apostol în versetele 3-14. Acestea sunt:

Versetele 18b,19

Efeseni 1.18b,19: ... *ce* este speranța chemării Lui, *ce* este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și *ce* este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, ...

„Ce este speranța chemării Lui”

Despre această speranță a vorbit apostolul în Efeseni 1.4-6. El dorește ca noi să cunoaștem și să prețuim poziția la care suntem chemați. Chemarea noastră este „în sus” (Filipeni 3.14), „sfântă” (2 Timotei 1.9) și „cerească” (Evrei 3.1). Nu am fi putut fi chemați într-un loc mai înalt, pentru că acesta este, într-adevăr, cel mai apropiat loc posibil de relație, pe care dragostea Sa ni-l poate oferi! „Speranța” acestui loc trebuie încă să se împlinească. Nu este speranța că Domnul va veni să ne ia în cer (răpirea), căci epistola către Efeseni spune că suntem deja acolo (Efeseni 2.6). Mai degrabă, această „speranță” este *certitudinea amânată*, aceea de a fi *prezentați* glorificați împreună cu Hristos în gloria chemării noastre înalte în ziua revelației (Împărăția milenară). *Glorificarea* fiilor lui Dumnezeu are loc la răpire (Romani 8.17), dar *prezentarea* fiilor lui Dumnezeu are loc la arătarea lui Hristos (Romani 8.19).

„Ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți”

Despre această bogăție a vorbit apostolul în Efeseni 1.8-12. El dorește ca noi să înțelegem și să prețuim poziția pe care o avem ca moștenitori în raport cu moștenirea. Chemarea este în sus, în legătură cu locul nostru alături de Persoanele divine, dar „moștenirea” este jos și se referă la lucrurile create. „Gloria” moștenirii va fi văzută atunci când Capul întregii creații, bijuteria care o încoronează, va fi la locul Lui - Hristos și Biserica, care domnesc peste creație. Credincioșii nu sunt moștenirea (așa cum se presupune în general); ei sunt „moștenitori” ai acesteia (Romani 8.17; Galateni 3.29; 4.7).

Moștenirea va fi luată „în sfinți”. Aceasta înseamnă că Domnul nu va intra în posesia moștenirii până când nu ne va avea pe noi cu El, pentru ca noi să o putem lua împreună cu El la arătarea

Sa (1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; 2 Tesaloniceni 1.7). Un exemplu din Vechiul Testament în acest sens este atunci când Domnul a luat în stăpânire țara Canaan prin intermediul copiilor lui Israel. Domnul i-a condus în moștenirea promisă în calitate de Comandant al oștirii, iar ei au intrat în posesia țării împreună cu El (Iosua 5.13-15).

„Ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem”

Apostolul a vorbit despre această măreție în Efeseni 1.13,14. El vrea, ca noi să știm, că nu este lipsă de putere pentru a răscumpăra (elibera) moștenirea. Omul planului lui Dumnezeu (Hristos) a mers până în moarte, pentru a asigura toate lucrurile pentru Dumnezeu. Învierea lui Hristos dovedește marea putere și capacitatea lui Dumnezeu de a realiza marele Său scop. Pavel spune: conform cu „nemărginita mărime a puterii Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți”. Toate puterile răului (împărăția lui satan) s-au adunat la mormânt pentru a împiedica învierea Sa dintre morți (Psalmul 18.7-19; Coloseni 2.15; Evrei 2.14), dar puterea lui Dumnezeu le-a străpuns pe toate în mod triumfător și „L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa” (Efeseni 1.20).

Politicienii promet să schimbe și să îmbunătățească condițiile din societate, pentru a face din lume un loc mai bun, dar lucrurile rămân în aceeași stare stricată. Lumea nu s-a îmbunătățit din punct de vedere moral, pentru că politicienii - oricât de bine intenționați ar fi - nu au puterea de a-și pune în aplicare planurile. În contrast cu aceștia, Dumnezeu nu numai că a promis să îndrepte această lume prin realizarea marelui Său scop de a-L glorifica pe Fiul Său în cer și pe pământ, dar are puterea de a o face! El va reuni în lumea care va veni toate lucrurile sub stăpânirea universală „în Hristos” (Efeseni 1.10). El a dat dovadă de „nemărginita mărime a puterii Lui”, care va realiza acest lucru, prin aceea că L-a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezarea la dreapta Sa. În prezent, Hristos este așezat acolo cu mult „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit”. Acest lucru este adevărat „nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.21).

Despre această „putere” se spune că este „în noi, care credem” (Efeseni 1.19). Aceasta înseamnă că, în timp ce așteptăm ca marele scop al lui Dumnezeu să se împlinească la arătarea lui Hristos, El folosește aceeași putere, pentru a ne întări acum și a ne face capabili să umblăm în mod practic în mod demn de chemarea noastră (Efeseni 3.16; 4.1).

Versetele 20-23

Efeseni 1.20-23: ... care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți; ...

Dumnezeu a „pus toate sub picioarele Lui” (domnia universală a lui Hristos) și ca și „Cap peste toate” (funcția universală de Cap a lui Hristos) L-a dat Adunării [Bisericii]. De aceea, Hristos nu este doar „Cap al Adunării” (Efeseni 5.23), ci El, de asemenea, „a fost dat Adunării ca și Cap peste toate” (Efeseni 1.22). A fi Cap *peste* „toate” înseamnă că El deține controlul asupra a tot ceea ce se întâmplă în viața mădulelor trupului Său, cât timp acestea se află pe pământ. Așadar, nu există nimic care să ni se întâmple întâmplător; Domnul a permis sau a rânduit acest lucru pentru un motiv întemeiat (Romani 8.28). Nu se spune niciodată că Hristos ar fi Cap *peste*

Adunare, ci că El este „Capul trupului” (Coloseni 1.18); totuși, El este Capul „peste” toate lucrurile care se referă la viața noastră.

Versetul 23 subliniază faptul că Biserica este Eva ultimului Adam (1 Corinteni 15.45): „plinătatea Celui care umple totul în toți”. Noi suntem complementul Său ceresc și vom domni cu El alături de El în ziua viitoare a revelației. Adunarea este „plinătatea” Sa. Aceasta este o afirmație de neconceput. În epistola către Efeseni, Hristos este văzut ca fiind incomplet fără noi (în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu). În epistola către Coloseni, noi suntem văzuți ca fiind incompleți fără El (Coloseni 2.10).

„Veac” și „Administrare {Dispensation}”

Pavel folosește cuvintele „administrare {dispensație}” și „veac” în acest prim capitol din Efeseni (Efeseni 1.10,21). Ele nu sunt același lucru și pot fi distinse după cum urmează:

Un veac este o epocă sau o perioadă de timp care a expirat, expiră sau va expira pe pământ. Astfel de perioade sunt numite „timpurile veacurilor” (vezi Tit 1.2 în traducerea Darby: *ages of time*). Domnul vorbește despre faptul că există două veacuri în slujba Sa: „veacul acesta” și „[veacul] viitor” (Matei 12.32). „Veacul acesta” este veacul mozaic, care a început la Sinai și era în desfășurare în momentul primei veniri a Domnului. Când El a fost respins și alungat din lume, acest veac a devenit „veacul rău de acum” (Galateni 1.4⁴), deoarece „stăpânitorii acestui veac” (1 Corinteni 2.6, 8) au comis cel mai mare păcat prin răstignirea Domnului gloriei.

Acest veac mozaic continuă și astăzi. Nici venirea Duhului Sfânt și introducerea creștinismului nu au pus capăt epocii mozaice, nici nu a început o nouă epocă. În prezent, Dumnezeu cheamă în Biserică credincioși dintre iudei și dintre păgâni (Faptele apostolilor 15.14; 26.17). Cei care cred astăzi în Evanghelia harului Său sunt izbăviți „din veacul rău de acum” și, în ceea ce privește poziția lor, nu mai aparțin acestei lumi rele (Galateni 1:4). Adunarea (Biserica) nu are nicio legătură cu pământul și cu veacurile sale și, prin urmare, este incorect din punct de vedere doctrinar să se vorbească despre timpul prezent ca fiind „veacul bisericii” (așa cum fac unii creștini).

Adunarea (Biserica) se află în prezent pe pământ ca un călător în drum spre casa sa cerească; chemarea, caracterul și destinul ei sunt cerești. Deoarece Biserica se află încă pe pământ, trecând prin „acest veac”, care este caracterizat de rău, apostolul ne îndeamnă să ne ferim de caracterul și căile acestui veac. Noi trebuie să „trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent” (Tit 2.12). Credincioșii trebuie să respingă înțelepciunea acestui veac, deoarece Dumnezeu a „făcut nebună înțelepciunea lumii” (1 Corinteni 1.20). De asemenea, „cei care sunt bogați {material} în veacul de acum” sunt avertizați să nu se lase modelați de cursul timpului prezent și să „nu se încreadă în nesiguranța bogățiilor” (1 Timotei 6.17). Ei trebuie să își împartă bunurile și să „strângă pentru viitor o temelie bună” (1 Timotei 6.18,19). Cu regret, unii creștini din ziua de azi se îndepărtează de statornicia lor și iubesc „veacul de acum” și, ca urmare, se stabilesc în lume. Dima este un exemplu în acest sens (2 Timotei 4.10).

Unii gândesc că actuala chemare a lui Dumnezeu prin Evanghelia a întrerupt temporar epoca mozaică și că aceasta va începe din nou abia într-o zi viitoare. Cu toate acestea, epoca mozaică

---

⁴ A se vedea nota la Galateni 1.4 din CSV-Elberfelder.

este încă în desfășurare pe pământ, iar Legea încă își are „aplicarea” pentru oamenii în carne și oase din această epocă, în sensul că le mărește păcatele și le arată că au nevoie de un Mântuitor (1 Timotei 1.8-10; Romani 3.19). Legea, desigur, nu este valabilă pentru creștini; se spune că aceștia au murit împreună cu Hristos. Legea nu este moartă; creștinul este cel care a murit față de ea. Așadar, Legea nu mai are nimic de spus lui (Romani 7.4,6).

Știm din scrierile profetice că această epocă va continua încă cel puțin șapte ani după ce Adunarea (Biserica) va fi chemată la cer. Acești ani vor fi împliniți în săptămâna a șaptezecoa din Daniel (Daniel 9.27). Această epocă actuală se află în prezent sub stăpânirea lui satan, care este dumnezeul și căpetenia ei (2 Corinteni 4.4; Efeseni 2.2), și merge în întâmpinarea judecății. Ea se va încheia cu apariția lui Hristos, care se numește „sfârșitul veacului” (Matei 13.39,40,49; 24.3; 28.20). În acel moment, Domnul va introduce „veacul viitor”, Împărăția milenară (Matei 12.32; Marcu 10.30; Efeseni 1.21; Evrei 2.5; 6.5). Când Împărăția milenară își va fi încheiat cursul de o mie de ani, va începe starea veșnică. Scriptura numește acest lucru „veacul veacurilor” (Galateni 1.5; Efeseni 3.21; 1 Timotei 1.17; 1 Petru 5.11; Apocalipsa 5.13; 22.5).

Cuvântul „administrare” {engleză *dispensation*} înseamnă: „administrarea unei case” sau „o economie” sau „regulile casei”. În sensul în care este folosit în Sfânta Scriptură, este o acțiune publică ordonată a lui Dumnezeu cu oamenii în administrarea căilor Sale pe parcursul diferitelor epoci. Se pare că există trei dispensații principale:⁵

1. *Prima* dispensație este epoca Legii. Aceasta era o relație ordonată a lui Dumnezeu cu oamenii (poporul Israel), în care poporul trebuia să îndeplinească cerințele legitime ale Legii pentru a putea trăi în părtășie cu Dumnezeu. Ea a trecut prin trei faze:
  - aproximativ patru sute de ani sub judecatori (de la intrarea lui Israel în țara Canaan până la sfârșitul perioadei judecătorilor; compară cu Faptele apostolilor 13.19, 20).
  - aproximativ cinci sute de ani de domnie regală (de la Saul până la captivitatea babiloniană).
  - aproximativ șase sute de ani de mărturie profetică în timpul timpului națiunilor (de la captivitate până la Ioan Botezătorul; compară cu Luca 16.16).
2. A *doua* mare dispensație este actuala „administrare a harului lui Dumnezeu” (Efeseni 3.2). Ea poate fi numită și „administrarea tainei” (Efeseni 3.9). Revelarea harului a început de fapt cu lucrarea Domnului nostru Isus Hristos (Ioan 1.17), dar când poporul Său pământesc L-a respins, Dumnezeu a început actuala administrare a harului prin chemarea cerească a Bisericii, care a început cu venirea Duhului Sfânt la Cincizecime (Faptele apostolilor 2.1-4; 11.15). Acesta este un aranjament foarte diferit al lui Dumnezeu pentru un popor cersesc, chemat acum dintre iudei și păgâni pentru a face parte dintr-o nouă entitate cerească - Biserica lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 15.14; 26.17). Sarcina adevăratei slujiri creștine de astăzi este de a „promova administrarea lui Dumnezeu” (1 Timotei 1.4), ajutându-i pe credincioși să înțeleagă binecuvântările lor cerești în Hristos și marile privilegii pe care le au în El.

⁵ Vezi *Concise Bible Dictionary*, pag. 216-217.

Capitolul 1

3. A *treia* mare administrare sau dispensație urmează să vină – „administrarea împlinirii timpurilor” (Efeseni 1.10). Aceasta va fi o rânduială specială a lui Dumnezeu pentru oameni în timpul domniei milenare a lui Hristos.

~~~~~

Pavel folosește cuvântul „veac” în această epistolă pentru a exprima trei lucruri diferite:

- „veacul acesta” (Efeseni 1.21): ziua de astăzi
- „veacul viitor” (Efeseni 1.21): Împărăția milenară
- „veacul veacurilor” (Efeseni 3.21): starea veșnică în care nu va mai exista timp.

De asemenea, în această epistolă el vorbește despre două administrări [dispensații]:

- „administrarea împlinirii timpurilor” (Efeseni 1.10): o ordine specială a lui Dumnezeu în timpul domniei milenare a lui Hristos ca Împărat
- „administrarea harului lui Dumnezeu” (Efeseni 3.2): o ordine cerească specială a lui Dumnezeu pentru cei care cred în Evanghelia harului Său și fac astfel parte din Biserica lui Dumnezeu.

Rezumând, se poate spune: un „veac” este o perioadă de timp, iar o „dispensație” sau „administrare” reprezintă o ordine morală și spirituală a lui Dumnezeu, care se aplică oamenilor într-o anumită perioadă de timp.